

θέατρο

Έτος δίσεκτο

Απολογισμός της θεατρικής χρονιάς 2019-2020

Γρηγόρης Ιωαννίδης

Κριτικός Θεάτρου

Αναπληρωτής Καθηγητής,

Τμήμα Θεατρικών Σπουδών, ΕΚΠΑ

Ανάμεσα στον αμέσως προηγούμενο απολογισμό και στον παρόντα μεσολαβεί κάτι πολύ μεγαλύτερο από το διάστημα του χρόνου. Ως γνωστόν, στο μεταξύ ενέσκηψε η επιδρομή της πανδημίας παγκοσμίως και, καθώς το θέατρο θεωρήθηκε εξαρχής βασικός τόπος μετάδοσης του ιού, οι θεατρικοί χώροι είναι από τους πρώτους που μπήκαν στο στόχαστρο.

Σελ. 57: ΒΕΑΚΕΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ,
Σάμιουελ Μπέκετ «Περιμένοντας τον Γκοντό»
(Θ. Παπαγεωργίου, Σπ. Παπαδόπουλος,
Ορφ. Αυγουστίδης)

Σελ. 58-59: ΘΕΑΤΡΟ ΑΜΑΛΙΑ (ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ),
Αλέξαντερ Γκέλμαν «Το Παγκάκι»
(Φ. Μπαξεβάνη, Γ. Κιμούλης)

Γρηγόρης Ιωαννίδης

ΣΥΝΤΟΜΑ, ΚΙ ΑΡΚΕΤΑ πριν το τυπικό τέλος της σεζόν, παραστάσεις κατέβηκαν, και όσες παρέμειναν είχαν να αντιμετωπίσουν μια πρωτόγνωρη κρίση, με μειωμένο κοινό και θεατές ακροβολισμένους στις άκρες της πλατείας από τον φόβο του διπλανού τους. Αυτό που ακολούθησε ανήκει στην ιστορία του θεάτρου και πιθανόν οι μελλοντικοί ερευνητές να βάζουν εδώ χρονολογικά μια άνω τελεία, για να διακρίνουν με αυτή και με βάση την πανδημία τις περιόδους του νέου αιώνα. Αν η διακοπή αποβεί σημαντική για τον ίδιο τον χαρακτήρα του θεάτρου παγκοσμίως, αν η εποχή μετά την πανδημία σημάνει και τη μετάβαση σε μια νέα προσέγγιση της τέχνης, όπως έγινε εκατό χρόνια πριν με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτό μένει να το δούμε στο προσεχές μέλλον. Προς το παρόν εμείς έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια μεγάλη σε βάθος και εύρος κρίση, που αφορά πρωτίστως τον τομέα της παραγωγής, την οικονομική επιβίωση του θεάτρου και των δημιουργών και, δευτερευόντως, στοιχεία που αφορούν το ρεπερτόριο, το μέσο της επικοινωνίας πλατείας και σκηνής, ακόμα και ζητήματα που σχετίζονται με τη διευθέτηση της σκηνής κάτω από τα δρακόντεια μέτρα προστασίας της δημόσιας υγείας.

Έχοντας αυτά υπόψη και παραμένοντας πιστοί στην αποστολή που αναλάβαμε τα προηγούμενα χρόνια, θα προχωρήσουμε σε έναν σύντομο ποιοτικό απολογισμό της περασμένης κουτσουρεμένης και από την άποψη της διεξαγωγής «ανώμαλης χρονιάς». Είναι κρίμα, γιατί αυτός ο απολογισμός δεν μπορεί παρά να στηρίζεται σε μια εμφανώς διαστρεβλωμένη εικόνα, αφού σημαντικός αριθμός παραγωγών αναβλήθηκε ή ακυρώθηκε, θέτοντας ουσιαστικά εκτός στίβου το ελληνικό θέατρο (του Φεστιβάλ συμπεριλαμβανομένου) από τον Μάρτη και μετά. Αν αναλογισθεί κανείς τον αριθμό αυτών των παραγωγών, αλλήλ και την ποιότητα που προανήγγειλαν τα δεήτριά τύπου με τις φιλόδοξες διανομές, αντιλαμβάνεται το κόστος της πανδημίας μα και τον μοιραίο τραυματικό χαρακτήρα του παρόντος απολογισμού.

Όπως κάθε χρονιά, λοιπόν, το θέατρό μας εμφανίστηκε το φθινόπωρο πανέτοιμο να καλύψει ένα ευρύ φάσμα επιλογών, από τον ωμό μέχρι τον ποιητικό ρεαλισμό, και από την αρχαία τραγωδία μέχρι το σύγχρονο ρεπερτόριο, με όλη αυτή την πολύχρωμη και κάποιες φορές φασαριόζικη πολυφωνία, στην οποία μας έχει ούτως ή άλλως συνηθίσει τα τελευταία (αρκετά...) χρόνια.

Θεατρικοί θεσμοί και καλλιτεχνικοί πολυχώροι

Αν και ξεκινώντας με περισσή φόρα, ο νέος καλλιτεχνικός διευθυντής του **Εθνικού Θεάτρου** Δημήτρης Λιγνάδης θεώρησε σκόπιμο να διατηρήσει για αφητηρία της πορείας του την υπάρχουσα δραματολογική κατάθεση του κρατικού θεάτρου. Έτσι, και για μέχρι τα Χριστούγεννα περίπου, ό,τι είδαμε στην κρατική σκηνή ήταν το ρεπερτόριο που είχε καταρτιστεί από τον προηγούμενο διευθυντή

ΠΟΛΗ ΘΕΑΤΡΟ, Άρθουρ
Μίλλερ «Σπασμένο Γυαλί»
(Χ. Σώζος, Γ. Βούρος, Π. Βήαντή,
Β. Γουλιεμάκη, Ε. Μάλαμα)

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ, Ανδρέα
Εμπειρίκου «Δόξα κοινή»
(σκηνή από την παράσταση)

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΣΤΟ ΡΟΥΦ,
Κόρμακ ΜακΚάρθυ
«Sunset limited»
(Μ. Ζαχαράκος, Στ. Καλλιγιάς)

